

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Asan/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200620
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200620.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu (spravodajca) JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a sudcov JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M, v právnej veci žalobkyne: JUDr. Jarmila Kováčová, notár, so sídlom Boženy Němcovej č. 13, Nitra, IČO: 31 762 131, zastúpenej advokátskou kanceláriou MADEJ & PARTNERS s.r.o., so sídlom Mýtna 42, Bratislava, IČO: 53 035 038, proti žalovanému (sťažovateľovi): Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, so sídlom Hraničná 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. 00005/2019-Op-15 zo dňa 8. marca 2019, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/96/2019-108 zo dňa 12. decembra 2019, takto

rozhodol:

Kasačná sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/96/2019-108 zo dňa 12. decembra 2019 sa **z a m i e t a**.

Žalobkyni sa **p r i z n á v a** právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 6S/96/2019-108 zo dňa 12.12.2019 Krajský súd v Bratislave podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zrušil rozhodnutie predsedníčky žalovaného č.k. 00005/2019-Op-15 zo dňa 08.03.2019 (ďalej aj len „druhostupňové rozhodnutie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím žalovaný zmenil svoje prvostupňové rozhodnutie č. 00544/2018-Os-6 zo dňa 21.09.2018 o uložení pokuty 25 000,- € a žalobkyni uložil podľa § 68 ods. 3 písm. b/ zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 122/2013 Z.z.“) nižšiu pokutu, konkrétne vo výške 17 500,- € za porušenie § 13 ods. 2 druhá veta zákona č. 122/2013 Z.z., ktorého sa dopustila pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov (všeobecne použiteľný identifikátor - rodné číslo) tým, že pri registrácii záložného práva č. 4072/2016 dňa 15.02.2016 v Notárskom centrálnom registri záložných práv (ďalej len „NCRZP“) sprístupnenom prostredníctvom webového portálu www.notar.sk <<http://www.notar.sk>>, zverejnila rodné čísla viac ako 4000 fyzických osôb, ktorých zverejňovanie sa zakazuje, čím došlo k vážnemu zásahu do práv, právom chránených záujmov a slobôd týchto osôb ustanovených zákonom pri spracúvaní ich rodných čísiel v období od 15.02.2016 do mesiaca február 2018.

2. Krajský súd sa v úvode vlastného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal nastolenou námietkou správnosti procesného postupu ktorý zvolil žalovaný, keď viedol dve samostatné správne konania, prvé, začaté dňa 23.02.2018 pod č. 00293/2018-Os o ochrane osobných údajov, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie č. 00293/2018-Os-21 zo dňa 25.07.2018, v ktorom konštatoval porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 122/2013 Z.z.“) žalobkyňou, a druhé, nadväzujúce, no samostatné konanie

o uložení sankcie za zistené porušenie zákona, ktoré bolo zavŕšené preskúmaným druhostupňovým rozhodnutím žalovaného.

3. Krajský súd poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 122/2013 Z.z. v zmysle ktorej uskutočňuje žalovaný, ako príslušný orgán verejnej správy na návrh alebo z vlastného podnetu správne konanie, v ktorom skúma, či nedošlo k porušeniu týmto zákonom chránených práv fyzických osôb. Za predpokladu že na základe vykonaného šetrenia dôjde k záveru o porušení zákonom chránených práv fyzických osôb nastupuje jeho povinnosť postupovať podľa § 65 zákona č. 122/2013 Z.z. a uložiť zodpovednej osobe (ktorou bola v prejednávanej veci žalobkyňa v postavení prevádzkovateľky podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 122/2013 Z.z.), vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku. Ak však uloženie vykonať opatrenie nie je vhodné alebo potrebné, konanie o ochrane osobných údajov by mal zastaviť. Zároveň má žalovaný možnosť, resp. povinnosť rozhodnúť o uložení sankcie podľa § 68 zákona č. 122/2013 Z.z.. Krajský súd zo zákona č. 122/2013 Z.z. vyvodil, že ten neurčuje správnomu orgánu povinnosť viesť samostatné konanie o ochrane osobných údajov v ktorom by zisťoval porušenie zákona a ukladal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a samostatné konanie o uložení sankcie, no zároveň explicitne nestanovuje ani povinnosť viesť takéto správne konania spoločne. Poukazujúc na znenie § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., ktorý za účel konania o ochrane osobných údajov pokladá povinnosť žalovanému zistiť, či postupom zodpovedného subjektu (prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ) došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu za zistené porušenie, skonštatoval, že malo byť vedené len jedno správne konanie, v ktorom by sa zisťovalo porušenie zákona, ukladali by sa opatrenia na nápravu a zároveň by sa rozhodovalo aj o uložení sankcie, no napriek tomu dospel k názoru, že aj keď žalovaný viedol popri sebe dve samostatné konania, nejednalo sa o takú vadu správneho konania o uložení sankcie, ktoré by malo za následok nezákonnosť postupu žalovaného ako aj nezákonnosť rozhodnutia vydaného v takomto konaní. Súvisiacu námietku žalobkyne o zákonom stanovených rozdielnych lehotách na rozhodnutie o rozklade v konaní o ochrane osobných údajov (§ 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“) a na konanie o rozklade voči uloženej pokute (§ 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z.z.) vyhodnotil ako irelevantnú a účelovú s poukazom na skutočnosť, že správnomu orgánu nič nebránilo v poučení uviesť rozdielne lehoty na podanie opravného prostriedku voči jednotlivým výrokom rozhodnutia.

4. Krajský súd sa v stručnosti dotkol aj postupu žalovaného v konaní vedenom pod č. 00293/2018-Os, skončenom rozhodnutím č. 00293/2018-Os zo dňa 25.07.2018, v ktorom žalovaný konštatoval porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. spočívajúce v zverejnení rodných čísiel fyzických osôb v NCRZP žalobkyňou ako zodpovedným subjektom, no zároveň týmto rozhodnutím neuložil žalobkyňi vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, nakoľko v priebehu konania o ochrane osobných údajov počas mesiaca február 2018 došlo k ukončeniu zverejňovania rodných čísiel dotknutých osôb v záložnom práve č. 4072/2016 na www.notar.sk ich anonymizáciou, čím boli vzhľadom na predmet vedeného konania odstránené zistené nedostatky kolidujúce s dikciou zákona č. 122/2013 Z.z.. Zo skutkových zistení krajského súdu vyplynulo, že už samotný žalovaný v priebehu konania zistil, že v mesiaci február 2018, t.j. po začatí správneho konania, došlo k náprave a zistené porušenie zákona bolo odstránené. Keďže sa rodné čísla fyzických osôb viac v registri nenachádzali, po správnomi malo byť konanie ukončené vydaním rozhodnutia o zastavení konania. Inými slovami, vydanie rozhodnutia v prípade zistenia porušenia práv fyzických osôb a následné uloženie povinnosti zodpovednému subjektu - vykonanie príslušných opatrení na odstránenie zistených nedostatkov ako tomu bolo v predmetnej veci, už neprichádzalo do úvahy, keďže v čase vydania rozhodnutia už boli nedostatky odstránené.

5. Odhliadnuc od výhrad k procesnému postupu žalovaného v súvislosti s vedením dvoch samostatných správnych konaní mal krajský súd za preukázané, že žalobkyňa ako notárka, je zodpovedným subjektom za zápis záložných práv v NCRZP a je potrebné ju považovať v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 122/2013 Z.z. za prevádzkovateľa. Z dikcie zákona č. 122/2013 Z.z. je notár prevádzkovateľom, ktorý do centrálného registra záložných práv fyzicky uskutočňuje registráciu záložných práv, o ktoré je požiadany príslušným subjektom (žiadateľom), v danom prípade záložcom spol. TELERVIS PLUS, a.s.. V zmysle § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) (ďalej len „Notársky poriadok“) je notárskou činnosťou aj konanie vo veciach notárskych centrálnych registrov. Notár je tou osobou, ktorá jediná vykonáva na základe žiadosti žiadateľa registráciu záložného práva v príslušnom registri, zmeny údajov o záložnom práve, začatie výkonu záložného práva ako

aj jeho výmaz a je ho treba potom jednoznačne pokladať za prevádzkovateľa v zmysle zákona č. 122/2013 Z.z.. Zároveň Notársky poriadok v § 73d stanovuje údaje, ktoré sa do Notárskeho centrálného registra záložných práv zapisujú a teda notár zodpovedá za spracovanie osobných údajov, ktoré sú mu žiadateľom o zápis poskytnuté na účel registrácie v registri. Notár ako prevádzkovateľ má povinnosť zabezpečiť, aby sa spracúvali len také osobné údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania a sú v danom prípade nevyhnutné na riadnu identifikáciu zálohu a registráciu záložného práva. V danom prípade je notár tým subjektom, ktorý spracoval poskytnuté osobné údaje fyzických osôb obsiahnuté v popise zálohu v žiadosti žiadateľa o registráciu záložných práv a ktoré mimo iných identifikačných znakov týchto osôb - osobných údajov (meno, priezvisko, adresa trvalého pobytu) obsahovali aj údaj o ich rodnom čísle. Potom tým, že tento údaj (rodné číslo) bol zverejnený vo verejne prístupnom notárskom registri došlo k porušeniu § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. Krajský súd prisvedčil, že notár nemá kompetenciu posudzovať náležitosti záložnej zmluvy, ktorú žiadateľ žiada registrovať v notárskom registri, no to nevyučuje jeho povinnosť dodržiavať všetky zákony vzťahujúce sa na zápis do notárskeho registra, pričom práve zákon č. 122/2013 Z. z. výslovne zakazuje spracúvať a zverejňovať rodné čísla fyzických osôb.

6. Krajský súd svoje závery založil aj na vyjadrení Notárskej komory Slovenskej republiky, ktorá uviedla, že v NCRZP je popis zálohu voľne editovanou položkou upravujúcou opis zálohu v záložnej zmluve. V prípade, ak je záloh dostatočne identifikovateľný aj bez uvedenia rodného čísla fyzickej osoby, nie je jeho uvedenie potrebné. Túto skutočnosť bola žalobkyňa pred zápisom do registra povinná zistiť, pričom následne bola povinná uskutočniť registráciu záložných práv bez uvedenia rodných čísel dotknutých fyzických osôb. Ani notársky poriadok pri návrhu na registráciu záložného práva v notárskom registri nevyžaduje, aby žiadosť o registráciu obsahovala identifikáciu záložcu, resp. záložného dlžníka jeho rodným číslom. Krajský súd bol presvedčený, že žalobkyňa mala v danej situácii postupovať tak, že po zistení skutočnosti, aké údaje by mali byť predmetom registrácie, mala upozorniť žiadateľa o registráciu o tom, že rodné čísla fyzických osôb nie je možné v registri zverejňovať. Notár ako osoba znalá práva vystupujúci pri viacerých právnych úkonoch aj v mene štátu musí byť spôsobilý vyhodnotiť, či údaj, ktorý žiadateľ predložil na zápis do registra je v súlade so zákonom č. 122/2013 Z.z.. Táto povinnosť mu vyplýva aj z § 6 ods. 2 písm. d/ zákona č. 122/2013 Z.z., v zmysle ktorého je prevádzkovateľ (notár) povinný zabezpečiť, aby sa spracúvali len také osobné údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania a sú zároveň nevyhnutné na jeho dosiahnutie. V prípade registrácie záložného práva v príslušnom notárskom registri je treba pokladať osobné údaje - meno, priezvisko a adresu bydliska fyzickej osoby za také údaje, ktoré zodpovedajú účelu ich spracovania pri registrácii záložného práva. V prípade registrácie na základe žiadosti do príslušného notárskeho registra ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa - notára za prípadné nedodržanie (porušenie) § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z.. Krajský súd postrehol aj tú skutočnosť, že sama žalobkyňa po zistení, že v danom registri sú uvádzané aj rodné čísla fyzických osôb, obratom (ešte v mesiaci február 2018) zabezpečila príslušnú anonymizáciu a vymazanie týchto rodných čísel z registra. Jej konanie len potvrdilo konštatovanie krajského súdu ako aj žalovaného o jej zodpovednosti.

7. Krajský súd následne pristúpil k posúdeniu námietky neprimeranej výšky uloženej pokuty. Mal za to, že žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí podrobne odôvodnil uloženie nižšej pokuty vo výške 17 500,- €, oproti pôvodne uloženej pokute vo výške 25 000,- € prvostupňovým rozhodnutím a to z hľadiska zákonných kritérií podľa § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z.z.. Zároveň však zohľadňoval aj hľadisko prípadného likvidačného charakteru uloženej pokuty, pričom práve v tejto časti krajský súd konštatoval nedostatočné odôvodnenie jeho záverov. Žalovaný dôvodil, že napriek skutočnosti, že mohol pri určení základnej výšky pokuty (t.j. výška pokuty pred zohľadnením priťažujúcich a poľahčujúcich okolností) vychádzať z relevantného obratu žalobkyne za posledné 3 kalendárne roky (predstavujúce sumy 378 104,- €, 399 371,- € a 389 287,- €) sa rozhodol vychádzať z údajov, deklarujúcich čistý zisk žalobkyne. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí však v súvislosti s odôvodnením výšky uloženej pokuty a jej likvidačného charakteru údaje o dosiahnutom čistom zisku žalobkyne neuvádza a preto jeho úvahu (tvrdenie) o tom, že pokuta v uloženej výške nie je pre žalobkyňu likvidačná nie je možné riadne preskúmať.

8. V súvislosti s posúdením možnej výšky uloženej pokuty bol krajský súd toho názoru, že žalovaný nesprávne vyhodnotil otázku priaznivejšej právnej úpravy, ktorej použitie prichádzalo do úvahy v čase rozhodovania žalovaného, keď aplikoval pôvodný zákon č. 122/2013 Z.z.. Bol toho názoru, že ak by žalovaný ukladal pokutu pre žalobkyňu podľa novej právnej úpravy účinnej v čase vydania napadnutého

rozhodnutia, ktorým bol zákon č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 18/2018 Z.z.“), tak by nebola pre žalobkyňu ako páchatela priaznivejšia. Nová právna úprava nestanovuje za porušenie danej povinnosti pre páchatela obligatórne uloženie peňažnej pokuty, ale § 104 ods. 2 zákona č. 18/2018 Z.z. stanovuje len možnosť uloženia pokuty do 20 000 000,- €, resp. 4% z ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok, bez stanovenia minimálnej výšky pokuty. Potom nová právna úprava dáva možnosť po posúdení skutočností rozhodných pre uloženie sankcie (§ 106 ods. 1) aj neuloženie peňažnej pokuty zodpovednému subjektu - páchatelovi, čo je bezpochyby pre páchatela priaznivejšie ako obligatórne uloženie pokuty a tiež minimálna výška pokuty môže byť pod 1 000,- €. Pôvodné znenie zákona č. 122/2013 Z.z. v prípade predmetného porušenia zákona stanovovalo povinnosť pokutu uložiť (§ 68 ods. 3 písm. b/ a to v rozsahu minimálne od 1 000,- € do 200 000,- €).

9. Za nesprávne označil aj posúdenie závažnosti porušenia povinnosti žalobkyne žalovaným, keď mal za to, že toto nezasiahlo resp. neohrozilo osobný a rodinný život dotknutých fyzických osôb. Táto skutočnosť nebola v konaní nijako preukázaná, pričom neboli preukázané ani žiadne negatívne následky zisteného porušenia vo vzťahu k dotknutým fyzickým osobám, prípadne iné zneužitie rodných čísiel inými osobami.

10. Krajský súd pri svojich úvahách reflektoval aj na doposiaľ uložené pokuty v cca 30 prípadoch za porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. a skonštatoval, že tie boli rádovo nižšie (zväčša 1 000,- € a 2 000,- €, v jednom prípade 3 000,- € a 5 000,- €), pričom boli uložené právnickým osobám, obciam a mestám. Odhliadnuc od iných špecifik skôr sankcionovaných prípadov, nie je možné automaticky výšku pokuty odvodzovať iba od počtu osôb, ktorých sa porušenie povinnosti týkalo, príp. dĺžky doby porušovania.

11. V závere zhrnul, že výška žalobkyňi uloženej pokuty nie je primeraná povahe spáchaného skutku a to aj s ohľadom na nepreukázanie negatívnych následky voči dotknutým fyzickým osobám. Išlo o zverejnenie len ďalšieho identifikátora fyzických osôb, pričom iné osobné údaje týchto osôb sa pri registrácii záložných práv povinne zverejňujú. Krajský súd bol toho názoru, že dané porušenie nebolo takého charakteru, že by odôvodňovalo uloženie pokuty povinnej osobe - notárovi (fyzickej osobe) vo výške v akej v konaní bola žalovaným uložená, a to aj s ohľadom na možný likvidačný charakter, pri ktorom žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že vychádzal z výšky čistého zisku žalobkyne a uložená pokuta bola potom v takmer dvojnásobku preukázaného priemeru čistého zisku dosiahnutého žalobkyňou za predchádzajúce tri roky (rok 2015 - 15 490,- €, 2016 - 6 398,- € a 2017 - 9 534,- €). Z tohto pohľadu sa javí uložená pokuta ako neprimeraná a neproporcionálna.

12. Krajský súd teda dospel k záveru, že druhostupňové rozhodnutie žalovaného trpí vadou nedostatočného odôvodnenia v dôsledku čoho je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP ho je potrebné zrušiť.

13. Žalovaný ako sťažovateľ podal včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a f/ SSP a navrhol aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu o nepreskúmateľnosti druhostupňového rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť v časti výšky uloženej pokuty žalobkyňi a mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, čím došlo k porušeniu zákona a teda nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Sťažovateľ v úvode zrekapituloval skutkový stav, ktorý si osvojil aj samotný krajský súd, konštatujúc, že žalobkyňa je zodpovedným subjektom za zápis záložných práv v NCRZP a je potrebné ju na účely prejednávanej veci považovať za prevádzkovateľa podľa § 4 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z..

15. V ďalšom namietal, podobne ako aj vo svojom vyjadrení k podanej žalobe, že ide o prípad žaloby, ktorou sa sleduje zjavne bezúspešné uplatňovanie práva podľa § 28 SSP, keďže žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť druhostupňového rozhodnutia žalovaného. Dôvod, že sa nestotožňuje so závermi žalovaného, nepostačuje na prijatie záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti. Krajský súd sa však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s touto argumentáciou vôbec nevysporiadal a de facto vydaním rozsudku a pripustením odôvodnenosti podanej žaloby akoby pripustil ďalšie odvolanie (tzv. odvolanie v prestrojení). Netreba zabúdať, že žalobkyňa bola navyš počas celého konania o ochrane osobných údajov nesúčinná, marila a sťažovala jeho priebeh,

ako aj priebeh konania o uložení pokuty, za čo jej bola uložená poriadková pokuta. Voči rozhodnutiu vydanému v konaní o ochrane osobných údajov nevyužila svoje právo podať riadny ani mimoriadny opravný prostriedok. Až v konaní o uložení pokuty resp. v nadväzujúcom rozklade a podanej správnej žalobe napádala skutkové zistenia úradu viažuce sa k právoplatne skončenému konaniu o ochrane osobných údajov, navyše bez uvedenia konkrétnych dôkazov, podporných tvrdení alebo právnej analýzy prípadu. Sťažovateľ vyjadril obavu, že podobný prístup žalobkyňa zvolí aj v prípadnom novom konaní a teda by nemala byť za svoj laxný prístup poskytnutá odmena v podobe ochrany, ktorú mohla dosiahnuť inými zákonnými právnymi prostriedkami, ktoré však nevyužila.

16. Sťažovateľ sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že porušenie zákona č. 122/2013 Z.z. nebolo takého charakteru, že by odôvodňovalo uloženie pokuty žalobkyňi ako notárke a zároveň ako fyzickej osobe, vo výške v akej jej bola uložená a to s ohľadom na možný likvidačný charakter. V tejto súvislosti zastal názor, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, ak sa domnieva, že by sa na žalobkyňu malo nazeráť ako na fyzickú osobu, pretože tá je ako notárka orgánom verejnej moci, riadi sa Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami ktorými je Slovenská republika viazaná. Z toho jej vyplýva aj povinnosť zaisťovať ochranu dotknutých osôb ako aj ich osobných údajov v súlade so zákonom č. 122/2013 Z.z.. Konanie vo veciach notárskych úschov ktoré je výkonom notárskej činnosti je teda výkonom verejnej moci. V rámci správneho ako aj súdneho konania vychádzajúceho z porušenia zákona č. 122/2013 Z.z. ktorého sa žalobkyňa dopustila pri výkone svojej činnosti ktorú na ňu štát delegoval, nemôže byť na nazerané ako na slabšiu stranu.

17. Rovnako sa nestotožnil ani so záverom, že porušenie povinnosti žalobkyňou nebolo schopné zasiahnuť alebo ohroziť osobný a rodinný život dotknutých osôb, pričom nebolo ani preukázané, že by nastali akékoľvek negatívne následky voči dotknutým osobám vyplývajúce zo zverejnenia rodných čísiel resp. ich zneužitie.

18. Zrekapituloval, že vytýkané porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. považoval toho času za najzávažnejšie, vzhľadom na rozsah neoprávnených zverejnených citlivých údajov, dobu trvania protiprávneho stavu ako aj pasívne konanie žalobkyne, pričom špecifikoval stupeň závažnosti jej konania ako aj aké konkrétne skutočnosti mal na mysli ako okolnosti za ktorých mal byť skutok spáchaný, v dôsledku ktorých potom posúdil aj výšku uloženej pokuty. Dodal, že závažnosť prípravného konania bola umocnená aj tým, že k zverejneniu osobných údajov došlo priamo a jedine chybou žalobkyne, ktorá sa spoliehala na automatizovaný spôsob spracúvania bez primeraných opatrení a nejednalo sa o žiaden vonkajší útok, ktorý by pred incidentom mohla očakávať a nemohla mu zabrániť. Opäť zdôraznil, že pri určovaní výšky hral závažnú rolu počet dotknutých osôb (4000) ako aj doba trvania protiprávneho konania od zápisu záložného práva č. 4072/2016 dňa 15.02.2016 do mesiaca február 2018.

19. Sťažovateľ nemohol súhlasiť s postojom krajského súdu, ktorý znevažuje vzniknutú situáciu. Porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. má celý rad významných negatívnych dopadov spočívajúcich v majetkovej alebo nemajetkovej ujme, spracúvanie osobných údajov môže viesť k diskriminácii, krádeži totožnosti alebo podvodu, finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov alebo akémukoľvek inému závažnému hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Kľúčovým faktorom pri posudzovaní rizika je najmä citlivosť osobných údajov, ktoré boli ohrozené. Platí, že čím sú údaje citlivejšie, tým väčšie riziko ujmy pre dotknutú osobu. Sťažovateľom prezentované scenáre ujmy neboli len hypotetické ale reálne došlo k strate kontroly nad informáciami, ktoré mali byť v bezpečnom prostredí, strate dôvernosti osobných údajov, riziko osobného zranenia a pohody. Zdôrazni, že aj samotné dotknuté osoby mohli pociťovať emočné vplyvy v dôsledku straty kontroly nad ich osobnými informáciami a boli nútení vzniknutú situáciu osobitne administratívne riešiť práve z dôvodu, že si uvedomovali, že ich osobné údaje môžu byť ďalej zneužitú. V dôsledku dlhodobého zverejnenia osobných údajov bral sťažovateľ na zreteľ aj trvalosť dôsledkov na jednotlivcov, keďže vplyv možno považovať za väčší, ak sú dôsledky dlhodobé. Osobné údaje mohli byť v priebehu ich zverejnenia ďalej šírené. Pri zverejnení rodného čísla ako trvalého všeobecného identifikátora je osobitne potrebné prihliadať na jeho univerzálny a trvalý charakter na základe ktorého je o dotknutej osobe možné získavať aj ďalšie údaje z iných informačných systémov či už súkromných systémov alebo od orgánov verejnej správy. Do úvahy prichádza aj zneužitie rodného čísla na spáchanie trestnej činnosti, prípadne autentifikovane sa rodným číslom v záujme získavania dôverných informácií, zadať inštrukcie ovplyvňujúce využívanie služieb či existenciu uzavretého zmluvného vzťahu.

20. Výčitky týkajúce sa nepreukázania zneužitia rodných čísiel dotknutých osôb považujú sťažovatelia za irelevantné. Či už sťažovateľ, alebo orgány činné v trestnom konaní riešia neustále prípady zneužitia rodného čísla a skutočnosť, že sa doposiaľ nepreukázala príčinná súvislosť s predmetným nezákonným zverejnením neznamena, že tento prípad v realite nenastal. Sťažovateľ navyše zohľadňuje prípadné dopady iba prediktívne a to aj s ohľadom na skutočnosť, že prípadné konkrétne následky zneužitia osobných údajov sa neskúmajú, pretože postačuje už iba samotné ohrozenie práv a slobôd dotknutých osôb, čím je právna úprava ochrany osobných údajov špecifická. Dodal, že napriek vyššie uvedeným výčitkám sám krajský súd nepodal výklad ako on reflektoval mieru ohrozenia súkromného života dotknutých osôb a sťažovateľ teda nedostal odpoveď ako má vo veci ďalej postupovať.

21. Za nezrozumiteľnú a nezákonnú považoval ďalej výčitku, že uložená pokuta mala byť neprimeraná s ohľadom aj na to, že išlo o len o zverejnenie ďalšieho identifikátora fyzických osôb, pričom iné údaje týchto osôb sa pri registrácii záložných práv povinne zverejňujú. Sťažovateľ opätovne poukázal na citlivosť rodného čísla patriaceho do osobitnej kategórie osobných údajov, pričom zmieneným výkladom krajský súd jeho ochranu de facto degradoval, rovnako ako aj údaje poukazujúce na finančnú stabilitu dotknutých osôb majúcich pohľadávky u nebankovej spoločnosti (spolu s rodnými číslami boli totiž zverejnené aj iné údaje týkajúce sa uzavretých zmlúv o úvere ako druh pohľadávky, číslo zmluvy o úvere, dátum uzavretia zmluvy o úvere, meno a priezvisko klienta, rodné číslo klienta, trvalý pobyt klienta, výška poskytnutej istiny, splatnosť úveru, nesplatená výška istiny, celková dlžná čiastka, uznateľná výška pohľadávky). Platí totiž, že opis zálohu má byť uvedený takým spôsobom, aby ho bolo možné kedykoľvek počas trvania záložného práva identifikovať. Zároveň však v rovine nazerania na zapisované údaje z pohľadu ochrany osobných údajov treba prihliadať na zásadu nevyhnutnosti a primeranosti, či zásadu obmedzenia účelu. Inými slovami, opis zálohu, ak sú jeho súčasťou osobné údaje dotknutých osôb mal byť stručný, prípadne mohol odkazovať len na ustanovenia záložnej zmluvy, ktorá obsahu presný opis. Rovnaký záver pritom prijal aj sám krajský súd v bode 174 napadnutého rozsudku.

22. K otázke namietaného likvidačného charakteru uloženej pokuty uviedol, že jeho úlohou je primárne skúmať objektívnu neschopnosť účastníka konania zaplatiť uloženú pokutu a nie skúmať, ako dlho sa úhrada pokuty stane zmyslom činnosti páchatel'a správneho deliktu, pričom dodal, že páchatel' môže vždy požiadať správny orgán o možnosť zaplataenia pokuty v splátkach. Sťažovateľ namietal, že vytýkaný nedostatok odôvodnenia týkajúci sa likvidačného charakteru pokuty (keď vo svojom rozhodnutí explicitne neuviedol údaje o výške čistého zisku z ktorých pri určovaní výšky pokuty vychádzal) krajský súd nekriticky prevzal z podanej žaloby a to bez toho, aby sa súčasne zaoberal námietkami uplatnenými sťažovateľom. Ten pritom argumentoval, že určenie základnej výšky pokuty predstavuje výšku pokuty pred zohľadnením prirážajúcich okolností a jej základným kritériom je tiež závažnosť protiprávneho konania. Výpočet čistého zisku na základe získaného dôkazného materiálu je navyše skutočnosťou, na ktorú netreba osobitne poukazovať s výnimkou prípadu, ak by bol na to krajským súdom vyslovene vyzvaný, čo sa nestalo. Mal za to, že výpočtu čistého zisku nepredchádza žiadne rozsiahle objasňovanie, keďže sa jedná o priemery čistých ročných ziskov dosiahnutých žalobkyňou za predchádzajúce roky. Uvádzať presné matematické výpočty nebolo podľa tvrdenia sťažovateľa potrebné, vzhľadom na skutočnosť, že k tomuto výpočtu dospela tak žalobkyňa ako aj sám krajský súd ako deklaruje v bode 181 napadnutého rozsudku. V rámci správnej úvahy pritom nie sú stanovené žiadne pravidlá, ani pokiaľ ide o percentuálne poníženie alebo zvýšenie pokuty. Ak by mal zákonodarca v záujme upraviť kritéria a spôsoby výpočtu pokuty konkrétnymi matematickými vzorcami, zohľadnil by to v jednotlivých ustanoveniach zákona č. 122/2013 Z.z..

23. Sťažovateľ mal za to, že pod nezrozumiteľnosťou možno rozumieť nezrozumiteľnosť jazykovú alebo logickú, ak napríklad z rozhodnutia nie je zrejmé, či a aké dôkazy správny orgán vykonal, nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia ale i to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k vydaniu rozhodnutia. K výkladu pojmov nejasnosť, nezrozumiteľnosť, prípadne nepreskúmateľnosť odkázal na doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ktorá uvádza, že ide o také rozhodnutie z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne správny orgán vo veci rozhodol, prípadne ak je výrok rozporný. Spadajú sem aj prípady, ak nemožno odlíšiť čo je výrok a čo odôvodnenie rozhodnutia, ktorý je účastníkom konania a kto bol rozhodnutím viazaný. Medzi ďalšie dôvody možno zaradiť rozpor výroku s odôvodnením, absenciu právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj ich nejednoznačnosť. Sťažovateľ mal za to, že dostatočne odôvodnil svoju správnu úvahu pri

stanovení výšky pokuty, práve s poukazom na povahu skutku, mieru závažnosti ohrozenia chránených spoločenských záujmov ako aj skutočnosťou, že sa jednalo doposiaľ o najzávažnejšiu kauzu z pohľadov na dopad na práva a slobody dotknutých osôb aké úrad riešil.

24. Sťažovateľ naopak vytkol krajskému súdu, že ten nepristúpil k využitiu oprávnenia podľa § 198 (sťažovateľ asi nedopatrením uviedol § 192 ako aj prislúchajúci výklad, ktorý sa však vzťahuje k peňažnej moderácii súdu a nie k sankčnej moderácii, ktorej uplatnenie by v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy) ak vyhodnotil závažnosť spáchaného deliktu iným spôsobom a to aj napriek skutočnosti, že on sám, rovnako ako aj žalobkyňa, o moderovanie sankcie žiadali. Tým, že sa krajský súd nijako nevysporiadal s týmto návrhom, narušil opätovne princíp právnej istoty ako aj požiadavku, aby účastník dostal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Napadnutý rozsudok vykazuje zámky arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia, nakoľko nevysvetľuje prečo nedošlo k využitiu zákonných kompetencií krajského súdu s ohľadom na skutočnosť, že pri rozhodovaní o merite veci nezistil nedostatky právneho posúdenia ani nesprávny procesný postup úradu, naopak mal spáchanie správneho deliktu žalobkyňou za preukázané.

25. V neposlednom rade trval na aplikácii právnej úpravy podľa zákona č. 122/2013 Z.z., keďže má za to, že nová právna úprava ochrany osobných údajov podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a rady Európskej únie 2016/679 z 27.04.2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane osobných údajov) (ďalej len „Nariadenie“) nie je pre žalobkyňu ako páchatelku predmetného správneho deliktu priaznivejšia. Nová právna úprava umožňuje úradu uložiť pokutu až do výšky 20 000 000,- € resp. 4% celkového svetového ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok, podľa toho, ktorá suma je vyššia. Neuloženie pokuty za daných okolností neprichádzalo do úvahy, keďže sťažovateľ je povinný postupovať v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a zákon č. 122/2013 Z.z. mu ukladá povinnosť začať konanie o uložení pokuty a pokutu uložiť. Predmetný správny delikt nie je podľa novej právnej úpravy beztrestný ani jeho spáchanie nedosahuje nižšiu závažnosť. Rodné číslo požíva v kontexte § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z.z. rovnakú zákonnú ochranu ako dovedna. Krajský súd ďalej opomenul, že aj z čl. 83 Nariadenia vyplýva obligatornosť nie fakultatívnosť ukladania pokút ktoré možno uložiť popri opatreniach uvedených v čl. 58 ods. 2 písm. a/ až h/ a j/ Nariadenia alebo namiesto nich. Recitál k predmetnému článku Nariadenia objasňuje, že „S cieľom posilniť presadzovanie pravidiel tohto nariadenia by sa okrem primeraných opatrení, ktoré ukladá dozorný orgán podľa tohto nariadenia, alebo namiesto nich, mali ukladať za akékoľvek porušenie tohto nariadenia sankcie vrátane správnych pokút. V prípade menej závažného porušenia, alebo ak by pravdepodobne uložená pokuta predstavovala pre fyzickú osobu neprimeranú záťaž, možno namiesto uloženia pokuty udeliť napomenutie“. Teda iba za predpokladu menej závažného porušenia Nariadenia alebo v prípade fyzických osôb možno uvažovať o možnosti uloženia pokuty. Za výber najvhodnejšieho opatrenia je zodpovedný dozorný orgán ktorým je sťažovateľ a ani len hypoteticky by v danom prípade nepomyslel na možnosť neuloženia pokuty alebo ako naznačuje krajský súd, na možnosť uloženia pokuty v minimálnej výške. Pri ukladaní pokút je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej a generálnej. Vo sfére žalobkyne má potom pokuta plniť úlohu výchovnú ako aj represívnu a postihovať ju tak, aby bola citeľná v jej majetkovej sfére. V prípade žalobkyne je uložená pokuta vo výške 17 500,- € stále na dolnej hranici zákonom č. 122/2013 Z.z. ustanovenej sadzby a sťažovateľ ju naďalej považuje za primeranú a plniacu tak výchovnú ako aj represívnu funkciu. Ak by uložil pokutu v zanedbateľnej výške, nedalo by sa predpokladať že splnila svoj účel. Takto plní rovnako preventívnu úlohu vo vzťahu k ostatným nositeľnom totožných zákonných povinností.

26. Pod sťažnostným dôvodom podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP sťažovateľ badal nesprávny procesný postup spočívajúci v nevysporiadaní sa s právnou problematikou posudzovaných vecí keď na viacerých miestach iba nekriticky prevzal argumenty žalobkyne bez vlastnej právnej úvahy a bez prihliadnutia na námietky sťažovateľa. Z odôvodnenia vyplýva, že druhostupňové rozhodnutie zrušil a vrátil na ďalšie konanie pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov len v časti týkajúcej sa prieskumu základnej výšky uloženej sankcie, no ďalej vyslovil aj pochybnosti o primeranosti a proporcionalite výšky uloženej pokuty s prihliadnutím na závažnosť protiprávneho konania žalobkyne, no neuviedol, či aj pre tieto okolnosti sú dôvodom konštatovanej nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti. Sťažovateľ mal za to, že krajský súd neuviedol ako sám vec právne posúdil z hľadiska relevantných ustanovení zákonov a nevysvetlil, ako má sťažovateľ vo veci ďalej postupovať. Bez uvedenia úvah, prečo je uložená pokuta neprimeraná alebo neproporcionálna je v rozpore so základným právom účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

27. Žalobkyňa sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v plnom rozsahu stotožnila s výrokom napadnutého rozsudku. Krajský súd síce vyhovel iba jednej námietke žalobkyne týkajúcej sa neprimeranosti výšky pokuty, jej likvidačného charakteru a nepreskúmateľnosti rozhodnutia (námietky týkajúce sa vady administratívneho konania a nemožnosť rozdeliť jedno celistvé konanie do dvoch následných konaní ako aj vedenie konania voči nesprávnemu subjektu vyhodnotil ako nedôvodné), no plne sa v tomto rozsahu stotožnila s odôvodnením a to aj napriek skutočnosti, že nesúhlasí, že by bola osobou zodpovednou za zverejnenie osobných údajov. Poukázala aj na bod 180 napadnutého rozsudku, kde krajský súd konštatuje, že za obdobné porušenia zákona boli uložené pokuty v rádovo nižšej výške (zväčša 1 000,- € a 2 000,- €). Uložením pokuty vo výške 17 500,- € preto poprel princíp legitímnych očakávaní vyjadrený v § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku. Sám sťažovateľ pritom konštatoval, že táto pokuta bola uložená na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, čo označila za absurdné. Dolná sadzba je v tomto prípade 1 000,- €, nie 17 500,- €.

28. Žalobkyňa nesúhlasila s námietkou sťažovateľa že by podala žalobu, ktorou sledovala bezúspešné uplatňovanie práva s cieľom vyvolať prieťahy v konaní. Považuje za neprijateľné, že by sťažovateľ vôbec navrhol sankcionovať uplatnenie jedného zo základných prostriedkov obrany ktoré má k dispozícii voči nezákonnému rozhodnutiu. Žalobkyňa ďalej poprela, že by bola v administratívnom konaní nečinná, keďže z dôvodu že sa jednalo o bezprecedentný prípad zverejnenia údajov v rámci činnosti notára, komunikovala s Notárskou komorou, ktorá následne poskytla súčinnosť a vyjadrenie sťažovateľovi.

29. K námietkam, že nevyužila možnosť podať opravný prostriedok voči rozhodnutiu č.k. 00293/2018-Os-21 zo dňa 25.07.2018 vydanému v konaní o ochrane osobných údajov uviedla, že napriek konštatovaniu porušenia § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. v uvedenom rozhodnutí sťažovateľ nepristúpil k uloženiu opatrenia a ani k uloženiu sankcie. Nebol dôvod sa preto brániť, keďže samotný výrok rozhodnutia nemal pre ňu negatívny dopad (rozhodnutie sa jej javilo práve naopak, ako vydané v jej prospech) aj to aj v prípade, pokiaľ by konanie alebo rozhodnutie bez uloženia sankcie javilo znaky nezákonnosti. Vydaním rozhodnutia mala konanie za definitívne ukončené.

30. Zotrvála na svojom tvrdení, že tak ako v prípade činnosti znalcov, tlmočníkov, súdnych exekútorov a v určitej miere advokátov, je potrebné na činnosť notárov rovnako prihliadať ako na činnosť fyzickej osoby (ktorá ručí celým svojím majetkom) a to z hľadiska možného likvidačného charakteru pokuty.

31. Nesúhlasila s názorom sťažovateľa, že ten nemusí skúmať, ako dlho sa úhrada pokuty stane zmyslom činnosti páchatel'a správneho deliktu. Aj tento záver má podľa nej potvrdzovať, že výška uloženej pokuty je výsledkom arbitrárneho posúdenia žalovaného. Výška jej čistého ročného zisku za rok 2017 pritom činila 8 702,20 € a za rok 2016 6 162,06 € a teda ani v lehote dvoch rokov, počas ktorých vykonávala svoju činnosť, by nebola schopná pokutu uhradiť.

32. V tejto súvislosti poukázala na vysoké výdavky súvisiace okrem iného so zákonnými povinnosťami poskytovať služby verejného notára, s tým súvisiacimi povinnosťami na úhradu poplatkov a nákladov súvisiacich s úradom, s nájmom priestoru notárskeho úradu, s pripojením databáz do centrálnych registrov Notárskej komory, s poplatkami za jednotlivé notárske úkony uhrádzanými Notárskej komore a s tým všetkým spojenými personálnymi nákladmi nevyhnutného veľkého počtu zamestnancov na mzdy a odvody.

33. Ohľadom sankčnej moderácie podľa § 198 SSP uviedla, že sa jedná o možnosť a nie povinnosť správneho súdu využiť toto oprávnenie. Navyše krajský súd zrušil druhostupňové rozhodnutie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a aj preto je postup krajského súdu, ktorý rozhodnutie zrušil a vrátil ho žalovanému na ďalšie konanie účelnejší.

34. K namietanej nezrozumiteľnosti napadnutého rozsudku v časti odôvodnenia nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov druhostupňového rozhodnutia žalovaného žalobkyňa prisvedčila záverom krajského súdu, že výrok o výške pokuty nenachádza oporu v jeho odôvodnení. Ak sa predsedníčka sťažovateľa rozhodla vychádzať pri ukladaní pokuty z údajov, ktoré deklarujú „čistý“ zisk, mala jeho výšku uviesť. Na druhej strane výšku obratu, z ktorého však pri určovaní výšky pokuty nevychádzala, v odôvodnení uviedla. V konečnom dôsledku potom žalobkyňa nevie, z akých údajov sťažovateľ pri určovaní výšky skutočne vychádzal.

35. Žalobkyňa súhlasila s právnym názorom krajského súdu ohľadom nižšej závažnosti porušenia povinnosti kladeného jej za vinu, ako konštatoval sťažovateľ. V konaní totiž nebolo preukázané, že by došlo k negatívnym následkom zverejnenia rodných čísiel. Tento aspekt sťažovateľ úplne opomenul. Rovnako tak nemožno výšku pokuty automaticky odvodzovať iba od počtu osôb, ktorých sa porušenie povinnosti týkalo. Sťažovateľ pri ustálení výšky pokuty a zohľadňovaní závažnosti skutku postupoval až tendenčne a nedôvodne prisno voči žalobkyni. Za absurdné označila jeho závery o všeobecných emočných vplyvoch, akými boli podráždenie, strach a stres. Z celkového počtu dotknutých osôb podala podnet iba jedna, pričom ostatné sa o zverejnení ich rodných čísiel ani nedozvedeli a teda nemohli utpieť žiadnu emočnú ujmu. Ak sťažovateľ argumentuje emočnými vplyvmi dotknutých osôb ako priťažujúcou okolnosťou, jednoznačne zavádza.

36. Sťažovateľ posúdil ako priťažujúcu okolnosť niečo, čo je samotnou skutkovou podstatou ustanovenia § 68 ods. 3 písm. b/ zákona č. 122/2013 Z.z. a teda že konaním, ktoré je jej pričítané za vinu, došlo k porušeniu povinnosti pri spracúvaní osobitnej kategórie osobných údajov. Zásah do súkromia dotknutých osôb však vyplýva už zo samotnej podstaty zmieneného ustanovenia. Ak by sa takouto optikou prizeralo na výpočet priťažujúcich okolností žalovaného, tak potom by každé jedno porušenie povinností na úseku ochrany osobných údajov bolo automaticky ihneď zaťažené aj priťažujúcou okolnosťou akou je zásah do súkromia.

37. Spochybnila aj tvrdenia, že sa v jej prípade malo jednať o doposiaľ najzávažnejší prípad zverejnenia osobných údajov ktorý sťažovateľ riešil, keďže ako už uviedla, nebolo nijako preukázané, že by došlo k negatívnym následkom zverejnenia rodných čísiel dotknutých osôb a o zverejnení sa dozvedela len jedna osoba. Naďalej odmietala zodpovednosť za protiprávne konanie, keďže to nebol ona, ktorá bola iniciátorkou úkonu, ktorý následne vyústil do zverejnenia rodných čísiel. Zverejnenie rodných čísiel mal zapríčiniť žiadateľ o registráciu záložného práva, ktorý do popisu zálohu uviedol rodné čísla a súčasne ich v tomto popise žiadal uverejniť. V tejto súvislosti poukázala na § 21 ods. 5 Poriadku vedenia notárskych registrov, ktorý uvádza, že za obsah žiadosti o registráciu zodpovedá žiadateľ. Odmietla, že by mala niesť celú zodpovednosť.

38. K vytýkanému trvaniu protiprávneho stavu žalobkyňa zdôraznila, že hneď ako sa dozvedela o probléme so zverejnením rodných čísiel, vykonala v súčinnosti s Notárskou komorou Slovenskej republiky nápravu a odstránila sťažovateľom vytýkaný protiprávny stav.

39. Vyjadrila súhlas aj s názorom krajského súdu, že v prípade zverejnenia rodného čísla išlo len o ďalší identifikátor fyzických osôb, pričom okrem toho boli zverejnené aj iné osobné údaje fyzických osôb, ktoré sa bežne zverejňujú a ich zverejnenie nie je v rozpore so zákonom.

40. Rovnako súhlasila s aplikáciou zákona č. 18/2018 Z.z. namiesto zákona č. 122/2013 Z.z., keďže ten neustanovuje obligatórnu pokutu.

41. K dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP uviedla, že kasačný súd bezpochyby odôvodnil výrok napadnutého rozsudku, pričom dal odpoveď na všetky rozhodujúce žalobné námietky žalobkyne. Považuje za nespochybniteľné, že rozhodnutie sťažovateľa je zmätočné z pohľadu, že výrok o výške pokuty nenachádza oporu v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu a preto, ak krajský súd jeho rozhodnutie zrušil, postupoval správne a zákonne.

42. Žalobkyňa záverom nad rámec dôvodov, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia žalovaného navrhla, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku doplnila aj dôvody už raz uvedené v žalobných námietkach, ktoré však krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Tieto sa týkali vady administratívneho konania a nemožnosti rozdelenia jedného celistvého konania do dvoch konaní, ako aj vedenie konania voči nesprávne subjektu. Keďže však sa jedná o otázky, ktoré neboli napadnuté kasačnou sťažnosťou resp. sťažovateľ nenamietal ich nesprávne posúdenie, kasačný súd ich nebude v bližšie rozoberať. Námietky totiž nie sú vyjadrením ku podanej kasačnej sťažnosti ale ku samotnému rozsudku, pričom žalobkyňa sa nimi len opätovne snaží dosiahnuť v dotknutých otázkach ich prejednanie a opätovné posúdenie.

43. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon

súdnicstva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp.zn. 8Asan/29/2020. Od 01.08.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 5S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

44. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP) kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju zamietol podľa § 461 SSP.

45. Kasačný súd s ohľadom na obsah kasačnej sťažnosti ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu vyhodnotil ako smerodajné pre posúdenie veci, či žalovaný ako aj prvostupňový orgán verejnej správy dostatočne odôvodnili svoje úvahy v rámci zverenej diskrečnej právomoci, ktoré ich viedli k uloženiu pokuty vo výške 17 500,- € za konštatované porušenie § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. ako aj, či správne posúdili závažnosť skutku a v neposlednom rade, či skutočne aplikovali právnu úpravu priaznivejšiu pre žalobkyňu.

46. Hneď v úvode však sťažovateľ nad rámec uvedeného vytkol krajskému súdu, že ten sa nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa namietanej zjavnej bezúspešnosti uplatňovania práva podľa § 28 SSP. Tú badá v neurčitosti námietok žalobkyne, z ktorých nie je zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, nakoľko neuviedla v žalobe také skutočnosti, ktoré by podľa jeho názoru spochybňovali vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

47. Je pravdou že doterajšia súdna prax pod svojvoľným a zneužívajúcim uplatňovaním alebo bránením práva rozumie najmä šikanóznym výkonom práva alebo zjavné oddaľovanie splnenia povinnosti, no takto vágne vymedzenú definíciu nemožno paušalizovať na akékoľvek konanie pred správnym súdom, bez ohľadu na jeho osobitosti. Zároveň totiž platí, že o zrejmé bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva ide najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené. To znamená, že bezúspešnosť uplatňovania práva musí byť zrejmá správnemu súdu už zo samotných skutkových tvrdení uvedených v podanej žalobe, nestačí len ju predpokladať.

48. Dojem sťažovateľa, navodený síce z pasívneho správania sa žalobkyne v priebehu administratívneho konania, ktoré mu ako také sťažovalo postup v konaní, ako aj z argumentov, ktoré on sám nepovažoval za relevantné v konaní o uložení pokuty, nemôže mať následne v konaní pred správnym súdom za následok bezúspešnosť žalobkyňou podanej žaloby. Treba pripomenúť, že možnosť vyjadriť sa v administratívnom konaní, prípadne podať opravný prostriedok je účastníkovým právom, nie jeho povinnosťou. Pre jeho nevyužitie (ak zákon neurčí inak) nemôže byť následne diskvalifikovaný z ďalších úkonov, ktoré mu zákon priznáva. Toto právo nie je totožné s povinnosťou poskytnúť súčinnosť, ktorú žalobkyňa obštruovala. Na postihnutie takého konania však zákon myslí v podobe poriadkových pokút ukladaných podľa 69 zákona č. 122/2013 Z. z., ktoré sťažovateľ využil a tým vyčerpal jeho možnosti postihu za uvedené konanie. Rovnako tak záver sťažovateľa, že pre absenciu podstatných náležitostí žaloby by malo ísť o bezúspešné uplatňovanie práva nie je udržateľný, pretože na odstránenie tohto nedostatku existujú iné procesné postupy konajúceho súdu. Treba zároveň dôsledne odlišovať medzi úplným opomenutím uviesť náležitosti akými sú žalobné body a uvedenie irelevantných žalobných bodov, pretože aj následky vo vzťahu ku prejednaniu merita veci sa môžu líšiť. Prijatím výkladu prezentovaného sťažovateľom by mohlo navyše ľahko dôjsť k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom.

49. Krajský súd síce nie výslovne, no už len tým, že správnu žalobu prejednal, ustálil, že vyššie uvedené námietku sťažovateľa nepovažoval za dôvodnú a teda nebola potreba, aby sa k nej osobitne vyjadroval. Zmieneny postup pritom vychádza z ustálenej súdnej praxe, kedy súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Nemohlo teda dôjsť k tak intenzívnemu zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako namieta.

50. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd aj námietku, ktorou sťažovateľ vyčítal krajskému súdu, že nepristúpil k uplatneniu jeho oprávnenia podľa § 198 SSP a neznížil uloženú pokutu, ak mal za to, že je neprimeraná či likvidačná. Tu však treba zdôrazniť, že ak mal krajský súd v prvom rade za to, že sťažovateľ nedostatočne odôvodnil jeho závery o výške uloženej pokuty a z akých skutočností vychádzal, nemohol ani sám pristúpiť k sankčnej moderácii a zhojiť tak jemu vyčítané nedostatky. Podstatou správneho súdnictva vrátane jeho plnej jurisdikcie v širšom zmysle je totiž prieskum zákonnosti rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy a nie jej nahrádzanie.

51. Kasačný súd musí čiastočne prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľa, že nebol dôvod, aby na žalobkyňu pri ukladaní pokuty nazeral výlučne ako na fyzickú osobu. Na jednej strane sú pravdivé argumenty sťažovateľa, že notár s postavením orgánu verejnej moci sa má riadiť Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi, ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a s tým priamo súvisí aj miera jeho zodpovednosti, ktorú pri výkone svojej funkcie nesie. Štát na notárov delegoval niektoré oprávnenia, ako napríklad v prejednávanej veci, porušením ktorých môže byť vo výraznej miere zasiahnuté do práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Túto zodpovednosť preto nemožno nijak bagatelizovať. Aj preto sa pri správnych deliktach upravených v zákone č. 122/2013 Z.z. spravidla uplatňuje princíp objektívnej zodpovednosti bez možnosti liberácie. Na druhej strane má čiastočne pravdu aj krajský súd, keď konštatoval, že pri určovaní výšky pokuty treba prihliadnuť na majetkový substrát žalobkyne ako fyzickej osoby, vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá za svoje záväzky ručí celým svojím majetkom a pokuta by mohla byť pre ňu, ak to namieta, likvidačná. Aj keď zákon č. 122/2013 Z.z. poskytuje úradu dostatočne široký priestor na uplatnenie jeho diskrečnej právomoci pri ukladaní pokuty podľa § 68 ods. 3 zákona č. 122/2013 Z.z. (v danom prípade vychádzal sťažovateľ z pokuty stanovenej v rozmedzí od 1 000,- € do 200 000,- €) pričom zo znenia § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z.z. nemožno vyčítať, že by zohľadňovanie právnej formy prevádzkovateľa malo byť smerodajné pre stanovenie jej výšky, úrad by mal (okrem iného) reflektovať aj na tento aspekt v záujme naplnenia pôsobenia sankcie, či už v individuálnej alebo generálnej rovine.

52. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 147/2019 z 11. decembra 2019 ktorý konštatoval, že „Likvidačný charakter pokuty znamená jej potenciál finančne zlikvidovať subjekt. V prípade právnickej osoby ide o zničenie majetkovej základne pre jej ďalšiu podnikateľskú činnosť. Likvidačný charakter pokuty je teda možné skúmať vo vzťahu k majetkovým pomerom fyzickej či právnickej osoby. Subjekt, ktorý sa domáha moderácie pokuty pre jej likvidačný charakter, musí tvrdiť a preukázať likvidačný dopad pokuty na jeho majetkovú základňu.“ Žalovaný postupoval správne, keď si v dôsledku nedostatočného preukázania majetkových pomerov žalobkyňou sám zadovážil jej účtovné resp. daňové doklady aby zistil jej majetkové pomery, no následne bolo potrebné, aby svoje zmeňujúce rozhodnutie o znížení pokuty aj vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Jedným dychom treba zdôrazniť, že je v prvom rade na páchatelovi, aby tvrdený likvidačný charakter pokuty preukázal a teda dôkazné bremeno v danom prípade zaťažovalo predovšetkým samotnú žalobkyňu.

53. Žalobkyňa poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu zo dňa 20.04.2010, čj. 1As 9/2008-133, ktorý konštatoval, že „... správní orgán musí v uvedeném rozsahu k osobním a majetkovým poměrům pachatele přihlídnout, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnosť, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“

54. V tomto smere sa kasačný súd stotožňuje s prezentovanými právnymi závermi, no má za to, že pri takomto vymedzení likvidačného charakteru postihovaného subjektu, ktorým je buď právnická osoba, alebo fyzická osoba - podnikateľ, by mal úrad prioritne vychádzať z objektívneho ukazovateľa hospodárenia tohto subjektu, ktorým je obrat, nie však z čistého zisku, ktorý môže subjekt do značnej miery ovplyvniť rôznymi výdavkami (ktorých potrebu a prioritu úrad skutočne nemá ako posúdiť) napríklad aj v záujme zníženia základu dane. Ak však sťažovateľ výslovne uviedol, že v záujme zhovievavosti voči žalobkyni vychádzal pri určovaní základnej výšky pokuty z jej čistého zisku (odhladnuc od prirážajúcich alebo poľahčujúcich okolností), podľa názoru kasačného súdu bolo na mieste aspoň stručne uviesť tento údaj v samotnom odôvodnení jeho rozhodnutia a logicky ho zapracovať medzi ostatné súvislosti. Aj keď sa môže javiť takýto postoj ako príliš formalistický, bol to sťažovateľ, ktorý sám sebe stanovil striktnejšie podmienky, ktoré následne nebolo možné odsledovať, či dodržal. Argumentácia sťažovateľa, že v konečnom dôsledku bola suma zisku tak pre krajský súd (bod 181 napadnutého rozsudku) ako aj pre samotnú žalobkyňu očividne zrejým údajom, neobstojí, pretože domnienky alebo aj prípadná vedomosť účastníkov konania nemôže nahrádzať povinnosť sťažovateľa náležite zdôvodniť svoje logické úvahy ktorými dospel k prezentovaným záverom.

55. Je pravdou, že tam, kde zákon priznáva úradu voľnú úvahu pri určení výšky pokuty nemá zákonom presne stanovené kritéria a obmedzenia vzťahujúce sa na percentuálne poníženie alebo zvýšenie pokuty, pričom nemá ani pevne stanovené vzorce výpočtov. Krajský súd ich neuvedenie sťažovateľovi v nijakom smere nevyčítal a ich uvedenie ani nepredpokladal. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je vecou voľného uváženia, čo však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, ktorý musí byť logický a bez vnútorných rozporov a musí byť zachytený v odôvodnení rozhodnutia ktorým sa pokuta ukladá.

56. Zásadne sa kasačný súd stotožňuje aj so záverom krajského súdu, že sťažovateľ nesprávne vyhodnotil okolnosti uplatnenia novej právnej úpravy pri ukladaní pokuty žalobkyni. Pri posudzovaní výšky sankcie je potrebné zohľadniť aj čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, keďže aj pri správnom trestaní je treba primerane aplikovať trestnoprávne zásady a obmedzenia. Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Kasačný súd si uvedomuje, že môže nastať prípad (ako je tomu aj v prejednávanej veci), kedy orgán verejnej správy nebude vedieť jednoznačne určiť, či je nová právna úprava pre páchatel'a priaznivejšia a to v dôsledku, že pôvodne vymedzený rozsah pokuty, ktorú bolo možné za správny delikt uložiť, sa zmení tak, že sa síce zníži spodná hranica pokuty (alebo zákon spodnú hranicu neupravuje vôbec), no zároveň sa zvýši horná hranica pokuty, v dôsledku čoho má orgán verejnej správy ešte väčší rozsah diskrečnej právomoci pri jej ukladaní. Na druhej strane môže zavážiť okolnosť, či je uloženie sankcie v konkrétnom prípade koncipované ako možnosť alebo ako povinnosť. Subjektívny postoj orgánu verejnej správy k fakultatívnosti alebo obligatórnosti uloženia sankcie (teda aj keď argumentuje, že by v danom prípade neprichádzalo do úvahy neuloženie pokuty žalobkyni) je irelevantný, keďže sa vychádza z výslovného zákonného znenia. Výnimočne, pri pochybnostiach môže orgán verejnej správy vziať do úvahy aj postoj samotného páchatel'a, ak ten trvá na aplikácii novej právnej úpravy v domnienkach, že je preňho priaznivejšia. Jeho žiadosť však v žiadnom smere nemôže byť kľúčovým, iba podporným nástrojom pre ustálenie tejto otázky. S konkretizáciou na prejednanú vec a v kontexte vyššie uvedeného má teda kasačný súd za to, že žalovaný mal postupovať podľa zákona č. 18/2018 Z.z. keď uloženie sankcie - pokuty za porušenie niektorej zo základných zásad spracúvania osobných údajov v § 104 ods. 2 písm. a/ zákona č. 18/2018 Z.z. je formulované ako možnosť bez stanovenia jej minimálnej výšky, čo možno považovať za liberálnejšie. Takáto právna úprava môže pre žalobkyňu v konečnom dôsledku znamenať priaznivejšie rozhodnutie. Zároveň nemožno očakávať, že by sťažovateľ iba v dôsledku rozšírenia rozsahu pokuty a zvýšenia jej hornej hranice až na 20 000 000,- € uložil žalobkyni pokutu vyššiu ako mal v úmysle. Navyše, v § 106 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z.z. zákonodarca poskytol širší výpočet osobitných okolností, v záujme individualizácie uloženia sankcie, čo rovnako môže znamenať pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie.

57. Aj keď bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného prioritne zrušené z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti vo vzťahu k odôvodneniu základnej výšky pokuty, krajský súd sa v krátkosti dotkol aj posúdenia závažnosti porušenia povinnosti (ako prirážajúcej okolnosti), ktoré je žalobkyni kladené za vinu a to najmä z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že by došlo k akýmkoľvek negatívnym následkom zisteného porušenia alebo iného zneužitia zverejnených osobných údajov.

58. Správne delikty zakotvené v zákone č. 122/2013 Z.z. sa javia ako tzv. ohrozovacie správne delikty. Za ohrozovací správny delikt (na základe analógie k trestnému právu) možno považovať ten, ktorý z hľadiska objektívnej stránky predpokladá taký charakter skutkového deja, ktorého následkom nemusí byť bezprostredný vznik poruchy na zákonom chránených hodnotách, ale pri ktorom, hoc aj pri malej a nepredvídateľnej zmene skutkových okolností, by takáto porucha, v intenzite predpokladanej objektívnou stránkou nastala. Pre naplnenie skutkovej podstaty teda nie je potrebné, aby nastal aj následok v podobe konkrétneho zásahu do práv a právom chránených záujmov dotknutých fyzických alebo právnických osôb. Závažné už je len samo porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona č. 122/2013 Z.z.. To platí aj pre porušenie povinnosti ktoré je kladené za vinu žalobkyni, ktorá v rozpore s § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. zverejnila všeobecne použiteľný identifikátor fyzickej osoby a vystavila ho hrozbe jeho zneužitia.

59. Osobitná kapitola sú priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na pomer ktorých je úrad povinný prihliadnuť ex officio. Krajský súd akoby nie dostatočne odlišoval medzi mierou ohrozenia súkromného a rodinného života a reálnym následkom zverejnenia osobných údajov. Zákon č. 122/2013 Z. z. v § 70 ods. 4 pritom v rámci demonštratívneho výpočtu okolností plniacich funkciu prostriedku individualizácie sankcie, skutočne dáva možnosť zohľadniť aj rôznu mieru ohrozenia súkromného a rodinného života dotknutých osôb. Treba dať za pravdu sťažovateľovi, že ten skutočne vyčerpávajúco, uvedomujúc si osobitosť rodného čísla ako všeobecného identifikačného údaja, odôvodnil, prečo práve jeho zverejnenie môže mať dopad na súkromný a rodinný život dotknutých osôb. Zdôraznil aj skutočnosť, že spolu s rodnými číslami (ktoré už samé o sebe dostatočne identifikujú konkrétnu fyzickú osobu) boli zverejnené aj ďalšie údaje o pohľadávkach fyzických osôb (o uzavretých zmluvách o úvere), ktoré v sumáre ohrozujú a dopadajú na právo na ich súkromie. Námietky žalobkyne, že sťažovateľ odôvodnil závažnosť až absurdnými konštrukciami v hypotetickej rovine sa kontexte uvedeného javia ako nedôvodné práve z dôvodu, že ohrozenie predpokladá iba hypotetické scenáre, ktoré ale za pristúpenia ďalších objektívnych skutočností môžu reálne nastať. Ich dopad pritom nemusí byť bezprostredne citeľný a teda v správnom konaní preukázaný. Samozrejme, ak by zverejnenie osobných údajov malo za následok ich zneužitie, úrad by musel na túto závažnejšiu okolnosť prihliadnuť no to len za predpokladu, že bola v konaní riadne preukázaná.

60. Záverom kasačný súd k sťažnostnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP dodáva, že nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak sa konajúci súd prikloní, prípadne aj prevezme právne posúdenie prezentované niektorým z účastníkov konania, ak sa s ním stotožňuje pre jeho vecnú správnosť.

61. Kasačný súd konštatuje, že napriek potrebe drobnej korekcie odôvodnenia napadnutého rozsudku, ten ako celok v podstatných otázkach, ktoré mali za následok zrušenie rozhodnutia žalovaného č. k. 00005/2019-Op-15 zo dňa 8. marca 2019, obstál. Krajský súd sa s danou vecou dostatočne vysporiadal, racionálne, aj keď stručne, odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové závery, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť zamieta ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

62. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 a 2 SSP a § 467 ods. 1 SSP tak, že v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu.

63. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší právny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.